

Drömön

av Vincent Snellman

Jonathan var en pojke i 14-årsåldern och han bodde i ett ganska tråkigt hus i Washington DC tillsammans med sin pappa. Hans mamma hade dött i en flygplansolycka och han hade inga syskon. Han tyckte att hans liv var väldigt tråkigt för han hade en enda vän. Han bodde på ett ställe där det aldrig hände något och hans pappa tvingade honom att jobba och hela tiden flyga och resa. Han drömde ofta om att få åka till ett speciellt land. Han fantiserade att i sitt land hade han många vänner, han fick göra vad han ville och han behövde inte resa.

Det var en stormig natt, en speciell natt. Det var natten då Jonathans mamma dog. Jonathan satt på ett flygplan, på väg mot Hawaii, och tänkte på sin mamma och varför hans pappa just denna natt hade skickat honom på ett flygplan till Hawaii. Det var nämligen så att Jonathan var rädd att åka flygplan för att hans mamma hade kraschat.

Allt gick bra och för första gången på länge njöt han. Jonathan läste sin favoritbok. Det var då det hände. Det började pipa. Planet började svänga och luta och han såg från sitt fönster att ena motorn hade börjat brinna. Alla skrek och det började komma rök. Många svimmade och blev panikslagna. Då handlade han med sina instinkter, tog en flytväst, sprang till ena dörren och hoppade. Han föll och föll och föll och så landade han.

Hans sista tanke var: "Jag ska aldrig åka flygplan mera, om jag överlever". Sedan svimmade han.

Han vaknade. Det första han tänkte på var att han var törstig. Han tittade runt sig men det enda han såg var blått. Han vände sig om och han såg bara blått, blått och ännu mera blått åt varje håll. Han flöt vidare, men det enda han kunde tänka på var dricksvatten.

Han hade svimmat många gånger och då han vaknade för tredje gången skymtade han något grönt. Det tog honom en stund, för han hade inte fått vatten på många dagar, att koppla ihop grönt med land. Han simmade med sina sista krafter och kom iland. Där fanns det små hus och ganska få människor.

En man som var barfota och bar en röd mantel kom emot honom och bar honom till ett av husen. Senare fick han veta att det var helarens hus. Där fick han mat och vatten och mannen med röd mantel skötte om hans brännsår som han hade fått när flygplanet brann. Han fick ett hus att bo i och där stannade han hela dagen.

Klockan var elva när han vaknade av ett ljud som han inte genast förstod vad det var. Sen kom han på det. Piskor. Han hade just drömt om hur snälla alla var och blev ledsen för att han vaknade. Men han gick ändå till fönstret därifrån ljudet kom och blev väldigt, väldigt rädd av vad han såg. Ute såg han att tuffa personer gick runt och bråkade och han såg rika personer som piskade slavar. Då ändrade han sin uppfattning om snälla personer och förstod att de skulle komma dagen därpå och tvinga honom att betala för allt de hade hjälpt honom med. Han hade inga pengar.

Det tog Jonatan fem minuter att gå till hamnen stjäla en båt och segla iväg. Sedan var han på öppet hav.

Jonathan hade nu seglat i två dagar. Han var inte säker, men när han såg solen röra på sig gissade han att han var på väg mot öst, Ryssland. Det var hans enda förhoppning om att komma iland någonstans nära. Så han fortsatte att åka och åka och åka.

En dag, fem dagar (gissade han) efter flykten från Slavarnas land (det var vad han kallade staden där han hade sett personerna piskas på natten) såg han land. Han seglade snabbare och snabbare och så kom han iland.

Han lämnade sin båt vid en övergiven brygga för att han inte hade pengar att betala för en hamnplats. Han gick genom skogen (man kunde kanske inte kalla det för en skog för den bestod av palmer) mot staden och såg många människor och hus. Han såg stora restauranger och han såg personer med surfbrädor som gick mot stranden. Han såg också affischer med ett stort ansikte.

Vänta lite, det var hans ansikte! Sedan förstod han. Jonathan hade kommit till Hawaii. Han gick runt och frågade om någon ville hjälpa honom att komma någon annanstans. Vart som helst utom Hawaii. Han hade tydligen talat lite för högt, för han såg en grupp personer med röda uniformer.

Jonathan kände igen sin pappas män.

"Varför är du så angelägen om att få lämna Hawaii?" frågade mannen som gick längst fram i gruppen.

Jonathan vände sig om. Det var då mannen såg såret som Jonathan hade fått när han var fyra år (alla som hade jobbat en längre tid för hans pappa kände igen det).

"Vad heter du?" frågade mannen.

När mannen såg att Jonathan började gå sa han:

"Se till att svara den här gången!"

Mannen lät så arg att Jonathan klokt nog vände sig om och stammade:

"J j jag heter Jon..athan Smith."

"Du är herr Smiths förlorade son och vi har fått strikta order av herr Smith att flyga dig hem", sa mannen.

Då fick Jonathan panik. Han hade avlagt ett löfte om att aldrig flyga mera och han hade ingen lust att göra det heller. Han visste att han måste fly. Igen.

Men han hade ingenstans att fly. Det var redan tillräckligt många människor som var misstänksamma för att han hade ropat och frågat efter hjälp, och så hade han flera vuxna män runt sig som såg både starka och snabba ut. De började eskortera honom genom flera marknader. Marknaderna var stora som stadsstater med stora marknadsstånd dekorerade med flera olika färger och mönster. Men det var inte bara det han såg som förundrade honom (fast han varit i Hawaii flera gånger), utan också dofterna. Det doftade frukt, bär, växter, blommor, damm, fisk, kött, fågelavfall och pengar (kanske var han den enda, men hans pappa var så rik att han ungefär sov med pengar varje natt, så han kände igen doften).

De fortsatte mot vad han först gissade var flygplatsen men sedan fick veta var någon slags hotell. Då de kom fram till hotellet placerade de honom högst upp och låste genast dörren. När han såg sig omkring såg han inget fönster.

De släppte bara ut honom då det var mat. Jonathan förstod att meningen var att han skulle tro att det var ett vanligt hotellrum, men egentligen var det ett fängelse. Han hade väldigt tråkigt i sitt rum men hade tur som i alla fall hade en tv.

Två timmar senare var det middag. Vakterna följde honom ner och ställde sig runt honom i matsalen. Han gillade inte riktigt maten med havresoppa, bröd och vatten, men klarade sig. Efter en stund bara reste han sig plötsligt (vakterna såg förvånade ut) och sprang.

Han sprang genom flera gränder tills han kom till en väldigt smal gränd där vakterna inte rymdes igenom. Jonathan kom genom gränden och visste att det bara skulle ta vakterna några minuter att springa runt husen och ikapp honom. Han gick in i en klädbutik och tog färggranna kläder (han var glad att man använde kläder som var snabba att klä på sig och svåra att känna igen) och klädde på sig dem just innan vakterna kom in. Jonathan gick avslappnat förbi vakterna mot sin båt.

Han sprang sista biten genom palmskogen och rodde och seglade snabbt bort från Hawaii.

Jonathan låg och sov i sin lilla båt och vaknade med ett ryck. Han hade igen drömt om att han hade var på ett flygplan på väg mot sin pappa. Han tänkte ofta att han var glad att han hade tagit med sig lite mat och vatten den här gången. Utan vatten skulle han inte ha klarat sig i tre dagar. Hans mat hade tagit slut, men han fortsatte ändå.

Senare på dagen kom Jonathan till en ensam ö mitt i ingenstans. Men det var inte ön som intresserade honom, det var personen som stod på den. Personen fick Jonathan att börja gråta.

Jonathan stod på stranden och tittade på sin mamma som var död. Eller egentligen borde vara död.

"Mamma", snyftade Jonathan.

"Jonathan", sa hans mamma.

Då undrade Jonathan:

"Men mamma, borde du inte vara död sedan länge i den där flygplansolyckan?"

"Du får veta när du verkligen behöver veta", svarade hans mamma. "Men nu borde vi gå och träffa alla andra, som redan väntar på oss i Djungelstaden."

"Vad är Djungelstaden och vem väntar?" frågade Jonathan.

"Djungelstaden är den största staden på hela ön och 'vem' är alla vänner och invånare som bor där", svarade Lisa (det var vad Jonathans mamma hette).

Efter den meningen började de bara gå genom djungeln. Någonstans på vägen kom en papegojliknande lilasvart fågel flygande.

"Hallåj!" sa fågeln.

"Hallåj!" sa Jonathan först chockad över att fågeln kunde prata, men sedan lugnade han ner sig för det var inte var den första konstiga sak han sett den här dagen. "Jag tror att jag namnger dig Micke."

Så bara fortsatte de gå. Jonathan och Micke blev väldigt goda vänner medan de gick mot Djungelstaden.

Efter en två timmar lång vandring kom Lisa, Jonathan och Micke äntligen fram till Djungelstaden. Det första Jonathan såg var det stora grågröna templet mitt i staden. Men efter att ha stirrat i några minuter på templet tittade han på resten av staden som bestod av medelstora hus, flera torg och parker och klätterparker.

De började gå genom staden och de hörde många säga "Hej Lisa". Lisa hälsade tillbaka på flera personer med konstiga namn som till exempel "Hej Jonx" och "Hej Remund".

Jonathan och Micke fick ett hus med saker till Micke och vad Jonathan tyckte var världens skönaste säng. Det fanns god mat också.

Efter det gick Jonatan med sin mamma genom staden och på vägen fick han många nya vänner. Till dem hörde också Jonx och Remund. Han tillbringade resten av eftermiddagen med att gå runt på stan med sina kompisar. På kvällen när han skulle gå och sova tänkte han ännu:

"Det här är den perfekta världen."

Sedan somnade han.

30 år senare

"Mamma?" sa Jonathan.

"Vad är det?" sa hans mamma.

"Jag undrar hur det är möjligt att det har gått trettio år och jag inte har åldrats alls?" sa Jonathan.

"Det är så att när man går innanför gränserna till denna ö så stoppas åldrandet genast och bara så där. Men om du nu skulle gå utanför gränserna så skulle du genast förvandlas till den ålder du är. Det har varit så i flera tusen år och ingen kan förklara varför."

Då svarade Jonathan:

"Så jag behöver aldrig bli vuxen?"

Hans mamma skakade på huvudet.

"Det är faktiskt den perfekta världen."